

קדוהיל קדוהיל

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

הוספה באהבת ואחדות ישראל ובאהבת ה' על ידי קיום כל התורה ומצוותי' בהידור.

(משיחות ש"פ ויגש, ט' טבת ויום א' עשרה בטבת, יהפך לשמחה, ה'תשמ"ט - תרגום מאידית)

להתעסק עם הענינים הכי פחותים

כאשר יהודי אומר: אני רוצה להתעסק רק עם ענינים נעלים, אינני רוצה לרדת לענינים נחותים כדי לבררם, ובמילא אינני רוצה לעסוק עם הזולת - אזי צריך בדיקה מה קורה איתו בעצמו, כיון שייתכן שבענינים נעלים הוא כדבעי, המוח והלב הם כדבעי, אבל בענינים פחותים הוא לא כדבעי, ולשמה (לענינים הפחותים) הוא קשור בכל נפשו.

הוא נמצא במקום מאוד תחתון ("ער ליגט זייער נידעריק"), כיון שאת זה הוא עדיין לא בירר, בזה הוא עדיין לא עסק. הוא עסק רק בענינים של השגה והתעוררות הלב, אבל עם ענינים פחותים הוא לא עסק, במילא זה נותר אצלו שלא כדבעי.

איי, הוא אינו מרגיש זאת? - הרי זה בגלל שמוחו ולבו מכסים על עניניו הפחותים ביותר, שאיתם הוא קשור. ועל דרך המובא בענין מה שריב"ז אמר "איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי", הגם שהיו לו כל המעלות שמנו עליו חז"ל, כיון שהוא לא ידע היכן מונח העצם שלו. שהרי יתכן שהכחות דשכל ומדות יהיו כדבעי, והעצם יהי' קשור עם ענינים פחותים ביותר, בעמקי הקליפות רחמנה ליצלן. ולכאורה קשה, ממה נפשך: אם זהו ענין כזה שאי אפשר אף פעם להכירו, הרי אין שום עצה לזה, לא מגיע כלום (כעונש) על זה, ומדוע הוא (ריב"ז) פחד?

אך הענין הוא, שהגם ש"הנגלות לנו", אבל הנסתרות - מה שלמעלה מהכחות הגלויים - הם לא לנו, רק להוי' אלקינו, מכל מקום גם בזה אשמים, כיון שגם לזה ישנה עצה:

כאשר עוסקים עם הזולת, ומתעסקים בהתעסקות פנימי, וגם עם ענינים של ג' קליפות הטמאות - עוסקים גם איתם בזהירות ובאופן המתאים כדי לבררם, אזי "במדה שאדם מודד בה מודדים לו", שהקב"ה מוציא אותו מהקליפות, הוא מוציא את כוחותיו הפנימיים, כלומר את 'הנפש רוח נשמה', הוא מוציא את ה'מקיף דחיה' ו'מקיף דיחידה', ומוציא גם ה'עצם' מהקליפות, כך שהכל נותר שלם, שזוהי ההכנה לגאולה העתידה, שכל הניצוצות יפדו אז, במהרה בימינו.

(משיחות ש"פ נצבים ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

יוצא-לאור על-ידי
"ועד הקהלת קהילות"
שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית
383 Kingston Ave.
Brooklyn NY 11213 #142
טל': 493-7673 (718)
דואר אלקטרוני:
HebrewCommittee@juno.com
אינטרנט:
<http://www.moshiach.net/blind>

כשנפגשים שנים צריך השלישי להרוויח

בעמדינו בשבת פ' ויגש, ברגעים האחרונים של הגלות, ובשנת הארבעים - צריך להיות הוספה אצל כל אחד ואחד בהעבודה ד"ויגש", ובפרט (בתור) הכנה לשלימות ההגשה והאחדות דיהודה ויוסף בגאולה העתידה.

ובפשטות: להוסיף באהבת ואחדות ישראל, והוספה בפועל - נוסף על המחשבה, בדיבור ובמעשה בפועל, והמעשה הוא העיקר" על ידי

ההתקרבות וההתאספות עם עוד יהודים, שזהו (התאחדותם) טובה בשבילם והסביבה, על אחד כמה וכמה בשעה שמדברים דבר שיש בו תועלת בשבילם ולאחרים, וכפתגם "כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבשעה ששני יהודים נפגשים צריך לצאת מזה טובה ליהודי שלישי, ועל אחת כמה וכמה לשניים אלו. על דרך כמו שהיה ב"ויגש" יהודה אל יוסף, שנוסף להתועלת בזה בכדי להציל את בנימין (יהודי שלישי), הרי בעצם הפגישה היתה התועלת האחדות דיהודה ויוסף, ודכל השבטים.

וכך גם - צריכה לבוא הוספה בהעבודה ד"ויגש" בכל העולם - על ידי הפצת התורה והיהדות, והפצת המעיינות חוצה, מעיינות דפנימיות התורה דרבותינו נשיאינו, עד "עבדי דוד נשיא", תורתו של משיח, עד שמפיצים בכל העולם את ההכרה בה' אחד, "וידעו הגוים כי אני ה'".

(משיחות ש"פ ויגש, ט' טבת, ה'תשמ"ט - תרגום מאידית)

הוספה באחדות ובלימוד תורה

למרות שמצאים בחושך כפול ומכופל בהגלות, צריכים לדעת שפנימיות הכוונה בזה היא - לעורר ולגלות גודל האהבה דהקב"ה לבני ישראל ובני ישראל להקב"ה, וגם - בין בני ישראל עצמם.

וענין זה הוא בהדגשה בצום עשרה בטבת ושבת ערב עשרה בטבת, וממנו למדים גם בנוגע לשאר הצומות (שבאים בהמשך לסמך מלך בבל על ירושלים והביאה במצור), ועד - בנוגע לשאר ימי השנה.

ומזה מובן עד כמה צריכה להיות ההדגשה על הדברים טובים הקשורים עם התענית דעשרה בטבת, להיותו "יום רצון לה'": הוספה ב"משפט" (לימוד התורה) ו"צדקה" ביום זה, ובכללות -

לזכות החתן התמים בן ציון ראובן הלוי שיחי' פייפ והכלה רחל לאה שתחי' יארמוש, לרגל בואם בקשרי השידוכין יום הבהיר ה' טבת יזכו להקים בית נאמן בישראל, בנין עדי עד לנח"ר וכרצון כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקהקדהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

להוציא מהעולם את הרכוש הגדול

בעיקר ל'בירור' וזיכוכ הדיוטות התחתונות ביותר של העולם – זו ארץ מצרים, 'ערוות הארץ'. לשם כך ירדו בני ישראל למצרים, כשתפקידם הוא להוציא את כל הטוב שהי' שקוע במ"ט שערי הטומאה.

ג. זו גם מטרתה הפנימית של הגלות בכלל, כמאמר חז"ל: "לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שייתוספו עליהם גרים". גרים ענינם – ניצוצות של קדושה, וזו המטרה הפנימית של הגלות, לגאול ולברר את ניצוצות הקדושה הקיימים בעולם.

כך גם מטרת כל הירידה למצרים הייתה להעלות ממנה את ניצוצות הקדושה שהיא טמונים בה, ולברר את כל הטוב שהיה מעורבב בתוך הרע שבה. זהו ה'רכוש גדול' האמיתי שבשבילו ירדו בני ישראל למצרים. לכן לא היא יכולים לצאת ממצרים בלי ה'רכוש גדול'. שהוא כל המטרה והייעוד של הגלות.

ד. זו גם מטרת הגלות שבה אנו שרויים: להוציא מהעולם את כל הטוב שבו ולקדש את כל המציאות הגשמית שאנו באים עמה במגע. יהודי אינו רשאי לומר: מה לי ולגלות? אני מוותר על ה'רכוש גדול' ומעדיף שלא להתעסק עם עניני העולם ולהסתגר בד' אמותיי. הקב"ה רוצה דווקא את ה'רכוש גדול', את זיכוכו וקידושו של העולם.

תכלית חיינו בזמן הגלות היא לחיות דווקא בתוך העולם, על כל קשייו וטרדותיו, ולהכדיר בו אור ש לתורה ומצוות. וכאשר נוציא מהעולם את כל ה'רכוש גדול' שיש בו, נזכה תיכך ומיד לבואו של משיח צדקנו במהרה בימינו.

(מעובד מלקו"ש ח"ג עמ' 823)

א. לאחר שיוסף הצדיק מתגלה אל אחיו, הוא מסביר להם, כי ירדתו למצרים הייתה בסופו של דבר יד ה', שמטרתה לעשותנו למושל בכל ארץ מצרים. מיד אחר כך מורה יוסף לאחיו לומר גם ליעקב אביו: "שמני אלוקים לאדון לכל מצרים", ובהמשך לכך הוא מבקש מאביו: "ודע אלי אל תעמוד". נשאלת השאלה, מהו הקשר בין הדברים, וכי מפני שיוסף הוא השליט על מצרים צריך יעקב לרדת אליה?

התשובה היא, שיוסף ידע כי נגזר על עם ישראל להיות בגלות מצרים והוא גם הבין, כי מינויו לשליט במצרים הוא שלב הכרחי בתהליך הירידה אליה. לכן כשהושלם שלב זה, כבר יכול וצריך יעקב אבינו לרדת למצרים.

ב. הכרחיותו של שלב זה מוסברת בהבטחת הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים: "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול". לשם כך היה יוסף צריך לקבץ מכל העולם כסף ורכוש רב, תמורת המזון שסיפק בשנות הרעב, ולעשות את מצרים לארץ עשירה ביותר, כדי שאחר כך יוכלו היהודים לצאת ממנה "ברכוש גדול".

רואים אנו אפוא, שליציא ב'רכוש גדול' הייתה חשיבות יסודית בעצם הירידה למצרים. גם אחד הטעמים למכת חושך הוא מתן אפשרות לבני ישראל לראות את כלי הכסף והזהב של המצרים ולקבלם אחר כך

בהשאלה. נשאלת השאלה, מהי החשיבות הגדולה של ה'רכוש גדול' שבגללה עיכב הקב"ה את בני ישראל במצרים? עלינו לומר, שאין להבין את נושא ה'רכוש גדול' רק כפשוטו. ה'רכוש גדול' הגשמי שהעלו בני ישראל ממצרים שיקף גם את ה'רכוש גדול' הרוחני שלקחו משם. גלות מצרים נועדה

הצומות לעתיד לבוא

בתקופה הראשונה, כשיהי' שלום בעולם, יבטלו הצומות (ובדרך ממילא – יהיו הצומות לימים טובים כו' כנ"ל סעיף ח), אבל הענין השני, שהצומות עצמם (ש"הצום עצמו צער יגון ואנחה הוא") יהפכו לששון ולשמחה, זהו בבחינת ביטול "מנהגו של עולם" – ולכן יהיה רק בתקופה השנייה שבימות המשיח.

(לקוטי שיחות חסי"ד שיחת עשרה בסבת - תרגום חופשי)